

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੀ. ਜੇ., ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਜੇ. ਜੇ.

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਐਸ. ਐਮ. ਟੀ. ਸੁਬਾਘਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 354 ਆਫ 1965

19 ਮਾਰਚ 1969 ਈ

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1948 ਦਾ ਐਲ. 1959 ਦੇ XV ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ) - ਐਸ. 16-ਏ (1) ਅਤੇ 16 ਏ (2) - ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ - ਕੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 117, ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ (1887 ਦਾ 17) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ- ਹੱਕ ਧਾਰਕ ਨੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ- ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ- ਪੀੜਤ ਅਧਿਕਾਰ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਉਪਾਅ- ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ- ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ- ਕੀ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1948 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ

(ਪਰਾ ੭)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਕ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਲਈ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤਾਂ, ਜੇਕਰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਆਫ 1948 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਪਾਧੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਕਿ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਅਧਿਕਾਰਧਾਰਕ ਕੋਲ ਦੋ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, (ਏ) ਤੁਰੰਤ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਜਾਂ, (ਬੀ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਕੋਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਵੰਡ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਉਹ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੁਆਰਾ ਜਿਉਂਦਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ

ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 16-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ।

(ਪੈਰਾ 7 ')

1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ **17** ਦੀ ਧਾਰਾ **117** ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ **(1)** ਅਧੀਨ **1948** ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ **50** ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਕੰਸਿਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਲਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਲਡਿੰਗ ਜਾਂ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਕੋਰਸ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਜਾਂ **1948** ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ **50** ਦੀ ਧਾਰਾ **42** ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। **1887** ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, **17** ਦੀ ਧਾਰਾ **117** ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ **(1)** ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ। **1948** ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, **50** ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਮਾਲੀਆ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ। ਅਧਿਕਾਰੀ, ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਟਾਈਟਲ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪਰਾ ੫)।

24 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ੍ਰੀ ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋਅ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ **19 ਮਾਰਚ, 1969** ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ, ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1965, 1964 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ **994** ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **10** ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਜੇ.ਐਨ.ਕੋਸਲ, ਅਸ਼ੋਕ ਭਾਨ, ਬਹਿਲ ਸਿੰਘ ਮਲਿਕ, ਅਤੇ ਐਸ.ਪੀ. ਗੋਇਲ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ।, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੀ ਯੂਰਨ ਸੀ ਹੈਂਡ ਅਤੇ ਐਨਐਲ ਡੀ ਹਿੰਗੜਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਹਰਨਾਮ ਦਾਸ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ, ਸੰਗਰੂਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਤਹਿਸੀਲ ਜੀਂਦ ਦੇ ਪਿੰਡ ਬੜੌਦ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸੁਭਗਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਂ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੁੱਲ ਰਕਬਾ **142** ਬਿਘੇ ਅਤੇ **17** ਬਿਸਵੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅੱਧਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ 71 ਵਿੱਘੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਬਿਸਵਾਸ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਂ-ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। 16 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ 142 ਵਿੱਘੇ ਅਤੇ 17 ਬਿਸਵੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ 65 ਵਿੱਘੇ ਅਤੇ 8 ਬਿਸਵੇ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ। ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਰਕਬਾ ਸਿੰਚਾਈ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਗੈਰ ਸਿੰਚਾਈ ਵਾਲਾ। ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਸਬੰਧੀ ਸਾਬਕਾ ਜੀਂਦ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਹੁਕਮਰਾਨ ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚੋਂ ਅੱਧੀ ਜ਼ਮੀਨ। ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਇੰਤਕਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਜੀਂਦ ਸਹਿਕਾਰੀ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੁੱਲ ਰਕਬੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਸਨ।

(2) ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੋਵਿਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1948 (ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਆਫ 1948) ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਿੰਡ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। 5 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਏਕੀਕਰਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੇ ਮੁਖਤਾਰ ਜਾਂ ਅਟਾਰਨੀ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਾਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਨੂੰ ਉਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਵੀਡਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਇਕ 1 ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਖਤਾਰ ਜਾਂ ਅਟਾਰਨੀ ਕੋਲ ਸਾਂਝੀ ਖਾਤ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਰੁਤਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੇ ਮੁਖਤਾਰ ਜਾਂ ਅਟਾਰਨੀ ਨੂੰ 10 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਤਰਦਾਇਕ 1 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1 ਨੇ 18 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੈੱਡ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਂਝਾ ਖਾਤਾ ਵੀਡਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ ਵਾਪਸੀ 2 ਤੋਂ 5 ਤੱਕ, ਅਰਥਾਤ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, ਜੀਂਦ, ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ, ਜੀਂਦ। ਉਸ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਅਤੇ 6 ਤੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਖੇਵਟ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। 20

ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਂਡੈਂਟ I ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ' ਹੈ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ 5 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ, (ਏ) ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਟਾਰਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ (ਅ) ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਂਝੇ ਖੇਤ ਤੋਂ ਖਾਸ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਖਰੀਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਵੰਡ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਇਕ 1 ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਧਿਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਂਡੈਂਟ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 18 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 19(2) ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਂਝੀ ਖੇਤ ਦੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ (i) ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੰਡ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਅਤੇ (ii) ਕਿ ਉਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਖ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਖੱਟਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਕਰੇਤਾ, ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੋਂ, ਖਾਸ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 'ਵੰਡ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ'। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਖੇਵਟ ਸਾਂਝੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀ

ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ 1948 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3. ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕੁੱਲ ਰਕਬੇ ਅਤੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਰਕਬੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਹਿ-ਮਾਲਕੀਅਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਂਝੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 3 ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੇ ਕੋਲ ਰਕਬੇ ਦੀ ਕੀਮਤ 42-4 ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਨਾਲ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋਲ 178-19 ਸਟੈਂਡਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਰਕਬੇ ਦੀ ਕੀਮਤ 178-19 ਸਟੈਂਡਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਕਨਾਲ ਅਸਮਾਨਤਾ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਂਝੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸ਼ੇਅਰ ਜਿਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅੱਧੀ ਮਾਲਕੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 16 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਲਾਭ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉੱਤਰ-ਪੁੱਤਰ 3 ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ 28 ਮਾਰਚ, 1964 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਾਪੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, - "ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਮੰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ - ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਭਗਨ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1) ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁੱਲ। (ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਸੁਧਾਰ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਭਗਨ ਦੇ ਮੁਖਤਾਰ ਨੇ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।) ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਖੇਤ ਨੰ: 10, 42 ਅਤੇ 46 (ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ) ਸਾਂਝੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ, ਇਸਲਈ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਸੰਗਰੂਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 20 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ, ਰਿਜ਼ਰਵ - ਪੈਡੋਟ 4. ਪੇਪਰ-ਬੁੱਕ ਦੇ ਪੰਨੇ 40-42 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1948 ਦੇ 50, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 3. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿਟਰਨ 2 ਤੋਂ 5 ਤੱਕ, ਭਾਵ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਧਾਰ 6 ਅਤੇ 7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ- "6। ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਨੇ ਹੈ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਕੀਕਰਨ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਖੇਵਟ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 7. ਉਹ ਖਾਸ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ (ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹੀ ਨਿਵੇਕਲਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਕਤ ਖੇਵਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। 28 ਮਾਰਚ, 1964 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ 3 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ 'ਬੀ' ਦੀ ਕਾਪੀ, ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਕੀਲ ਸਮੇਤ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਖਤਾਰ ਜਾਂ ਅਟਾਰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 3 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਲਈ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ 3 ਦੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਵਾਬਦੇਹ 3 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਇਕ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੀਤੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ 16 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 12 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਮਾਰਚ, 28, 1964 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ, ਉਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੋ। ਸਿਰਫ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਆਫ 1948 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਤਿੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਮਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲ ਲਾਟ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਵੰਡ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ 2. 5 ਤੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੇਵਟ ਨੂੰ ਵੰਡ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 5 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ 5 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਜ਼ ਅਚਨਚੇਤ ਪਰਚੀ ਸੀ ਕਿ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, ਨਿਵਾਸੀ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤ ਮਿਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ 5 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਦੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੈਜ਼ੋਲਿਊਟ 1 ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਦਾ ਆਦੇਸ਼, 5 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਦਾ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, ਜੀਂਦ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ 2 ਤੋਂ 5 ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਵਾਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 'ਆਰਡਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।' ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਏਕੀਕਰਨ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ 1, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . 23 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ 3 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, 4 ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਵੰਡ ਵਿਚ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਖੇਤਰ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰ ਦਾ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਵੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। (1)*। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਫਿਰ *ਪਟ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਓਇ ਪੰਜਾਬ (2)* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵੰਡ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸਾਂਝੀ ਖਾਤਮਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ " *ਪਟ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕੋਲ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਖੇਵਟਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। "* ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿਚ 2 ਤੋਂ 5 ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 354 ਆਫ 1965 ਹੈ ਅਤੇ ਰੈਸ ਪੈਡੋਟਸ ਦੀ ਅਪੀਲ 2 ਤੋਂ 5 ਉਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 35 ਆਫ 1966 ਹੈ।

(3) ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ 24 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈਆਂ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, -----"ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ

(1) 1965 PLR 1102

(2) 1960 ਦੇ CW 1641 ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। 1963

ਕੇਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਕਿ ਉਪਾਧੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦਾ ਮਾਲੀਆ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸੰਯੁਕਤ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ, ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੈਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਅਧੀਨ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਸਨ ਜਾਂ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 16-ਏ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ?" ਇਸ ਬੈਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

(4) 18, 1948 ਦੇ Elnt EastijPunjab Actai50 of 18, 1948; j ਸੈਕਸ਼ਨ 320v ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ • 'ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਲੈਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੇ ਚੈਪਟਰ IX ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨ, ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਲੀਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮੁਲਤਵੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈ।" ਇਹ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੌਰਾਨ ਸਾਂਝੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

"16-ਏ(1) ਪੰਜਾਬ ਲੈਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੇ ਅਧਿਆਇ IX ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 117 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਦੇ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ-ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। -ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿੱਤੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਜੇਕਰ- ■ ;!)

(a) ਅਜਿਹਾ ਸ਼ੇਅਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ IV ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ * ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਜਾਂ

(b) ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਇਮ ਹੈ,
ਜਾਂ

(c) ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਮਾਨਤਾ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ
ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

(2) ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡੀ ਗਈ
ਜ਼ਮੀਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ
ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ
ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸਾਂਝੇ
ਮਾਲਕਾਂ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

(5) ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ
ਬਾਅਦ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੌਰਾਨ ਵੰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 1948
ਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2)
ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ - "ਜਦੋਂ ਸਿਰਲੇਖ
ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੀਵੀ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ,
ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਵੰਡ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ
ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ
ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਅਦਾਲਤ।" ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, 1887
ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ
ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ਕਿ ਕੀ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਜੋਂ
ਸਵਾਲ' ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ,' ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੈਅ
ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ, ਹੋਰ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਾਈਟਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ
ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਉਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 'ਆਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ'
ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ
ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ।' ਧਾਰਾ I fi-A. ਉਪ-ਧਾਰਾ (1)। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ
1948 ਦੇ 50, ਸਿਰਫ T887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ
ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ IX ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ
ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੱਕ।

1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਵਿੱਚ 'ਮਾਲ ਅਫਸਰ' ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੰਸਲੀ ਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਹਨ, ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਅਤੇ (h) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਪਰ 1948 ਦਾ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਅਤੇ (h) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1948 ਦੇ 50 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੇ 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕੰਸਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਹੋਲਡਿੰਗ ਜਾਂ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਵਿਕਲਪ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਜਨਾ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਕੋਰਸ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਆਫ 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ। ਹਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧੀਨ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ।

(6) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1948 ਦੇ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਪੂਰੀ ਧਾਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਵੰਡ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੈ। ਹੁਣ, ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੇ ਅਧਿਆਇ IX ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਧਾਰਾ 117 ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ. ਇਸ ਲਈ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ; ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਨਤੀਜਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਧੀਨ ਹੈ

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehar Singh, J.)

1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ। 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਲਾਗੂ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਰੇਕ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮਾਲਕੀ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਯੁਕਤ-ਮਾਲਕਾਂ ਜਾਂ ਸਾਂਝੇ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ 'ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਪਰੀਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ' ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਪ- ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਉਸੇ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ (2) ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਭਾਵ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1)। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ 16-ਏ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੇ 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ।

(7) ਇਹ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) (ਪੀ.ਸੀ. ਪੀਡਿਤ, ਜੇ.); ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1) | (ਗਰੋਵਰ ਅਤੇ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ. ਜੇ.), ਬੇਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (3)। (ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.), ਅਤੇ ਭਜਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, (4) (ਪੀ. ਸੀ. ਪੀਡਿਤ, ਜੇ.), ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਕੀਕਰਨ, ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। 1948 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਪਾਧੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੰਡ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਧਿਕਾਰਧਾਰਕ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿੱਧੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(2) (a) 1962 ਦੇ CW 538 ਨੇ 11 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

(3) 1966 ਕਰ. LJ (Pb.) 134.

(4) 1965 ਦੇ CW 439 ਨੇ 19 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਸ ਐਨਚ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਪਾਧੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ, ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ 'ਤੇ, ਪਾਰਟੀ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਵੰਡ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਪਾਰਟੀ ਅਜੇ ਵੀ, ਵੰਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮਧਨ ਸਿੰਘ (5) ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਅਧੀਨ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ, 1887, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਨ ਤੱਕ ਵੰਡ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਵੰਡ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ। ਗੁਲਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਸੈਦ ਹਵਸੈਨ ਸ਼ਾਹ (6) ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਖਰੀ-ਦੱਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੁਕਣ ਦੇ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੱਜੇ-ਧਾਰਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਲਈ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਬੰਧ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।, ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਆਫ 1948 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਪਾਧੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੱਜੇ-ਧਾਰਕ ਕੋਲ ਦੋ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, (ਏ) ਤੁਰੰਤ ਸਿਵਲ ਕੋਲ ਜਾਣਾ।

(6) ਏਆਈਆਰ 1937 ਲਾਹ. 315.

I.L.R. Punjab and Haryana

(1969)2

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ, (ਬੀ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਕੋਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੰਡ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੇ ਕਿ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ (2) ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ।

(8) ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ। 17 ਦਾ 1887. ਇਹ ਪਹੁੰਚ, ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਉੱਠੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਅਧੀਨ। ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਠੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਿਬੇੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੇਠ ਅਧਿਕਾਰੀ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਖਾਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 50 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। . ਤਿਆਗ ਜਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੱਕ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ *ਦੀਵਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਐਮ . ਜਵਾਲੀ (7)*, ਅਤੇ *ਮੋਹੰਮਦਾ ਬਨਾਮ ਝੰਡਾ (8)*, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਵਿੱਚ

(7) 39 ਪੀਆਰ 1892

(8) ਏਆਈਆਰ 1931 ਲਾਹ. 654

ਮੁਜ਼ਜਰ ਅਲਤ ਬਨਾਮ ਗਜ਼ਨਫਰ ਅਲੀ (9) ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਗ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਕ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ। *ਦੇਵੀ ਡਾਇਲ ਬਨਾਮ ਅਹਿਮਦ ਖਾਨ (10)* ਵਿੱਚ , ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵਜੀਬ-ਉਲ-ਅਰਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਬਾਗ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ. ਇਸ ਸਬੰਧ

ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਲਾਹੀ ਬਨਾਮ ਦਾਦੂ (11) ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਮਾਲ ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਰ ਇਸ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੁਧਾਰਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ। ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇਕਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਕੇਸ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸੁਧਾਰਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ। ਇਕੱਲਾ ਸਾਲਿਗ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਬਧਾਵਾ ਮਾਈ (12) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵੰਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਲ ਅਫਸਰ ਲਈ ਡਾਰਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਲੇਮ ਕੀਤੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ, ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਭਾਗ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ।

- (9) ਏਆਈਆਰ 1935 ਲਾਹ. 175.
 (10) 4 ਪੀਆਰ 1908
 (11) 1902 ਪੀਐਕਸ.ਆਰ. 289.
 (12) 3 ਪੀਆਰ 1886

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

(9) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪਹਿਲੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਜਤਾਇਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ, ਅਰਥਾਤ, ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਖਰੀਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਖਰੀਦੇ ਸਨ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪਰਚੀ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਟੀ.ਪੀ.ਆਰ. ਪਲਾਨਿਆ ਪਿੱਲਈ ਬਨਾਮ ਅਮਜਥ ਇਬਰਾਹਿਮ ਰੋਬਰ (13) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 625 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਕਈ ਸਹਿ-ਸਾਂਝੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਘੱਟ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਣਗੇ।" ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ ਬਨਾਮ ਉਮਰ ਬਖਸ਼ (14) ਦੇ ਤੱਥ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਨੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਵੇਚੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰਾਂ ਲਈ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਨ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

A. "ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਇਕੱਲਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ: (1912) AC 230 ਅਤੇ 64 PR 1918. ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਹਿ-ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਭ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

B. ਮੁਦਈ-ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਤੋਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਹ ਬਿਆਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, "(B) AJ-R ਨਹੀਂ ਹੈ. 1942 ਮੈਡ? 622 (ਐਫ.ਬੀ

(14) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1941 ਲਾਹ. 307.

ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ. ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ, ਨਿਵੇਕਲੇ

ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ-, ਪ੍ਰੋ- ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਇਕੱਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕੱਲੇ-ਇਕੱਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਵਾਧੀ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਹ, ਬੇਸ਼ਕ, ਇੱਕ ਨੁਸਖੇ ਵਾਲਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ।

- C. ਪਰ ਜੇਕਰ ਤਬਾਦਲਾ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੇ ਜੁੱਤੀ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਦਾ ਇਕੱਲਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਬਣੇ।"

(10) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅੰਤਰ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਪੈਡੈਂਟ 1 ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਂਝੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੇ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਹਿੱਸੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਖਾਸ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ ਵੇਚੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਇਸ ਐਪਲ - ਲਾਂਟ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਸਾਂਝੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੱਖਿਆਰਥੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਵਿਚਲੇ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਉਹ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕੂਲਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਾਬਕਾ ਜੀਂਦ ਰਿਆਸਤ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਦੇ ਨਾਮ ' ਤੇ ਅੱਧਾ ਇੰਤਕਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਵੇਕਲੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੰਨਿਆ। ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਸ ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨੇ ਹੁਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ, ਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ- 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਧਿਰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਵੀਨਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਸੀਐਫ 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਵਿਵਾਦ ਹੈ। - , ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ oh- ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ 'ਇੱਥੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵੀ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਗਰਮ* ਪੰਜਾਬ 'ਐਕਟ, 17' 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਜੇ. ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ 'ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ' ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, 'ਆਈਪੀਆਈ' ਵਿੱਚ ਇਹ * ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1887 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ * ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਖਾਸ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਫੋਰਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਫੋਰਮ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੇਸ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ 50 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਏਕੀਕਰਨ ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਕਿ ਕੀ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16-ਏ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ? ਅਨੁਭਾਗ? ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1887 ਦੇ 117 ਦੀ ਧਾਰਾ 17. ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 'ਦੇ ਫੈਸਲੇ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 50 ਆਫ 1948 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ 50 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ 28 ਮਾਰਚ, 1964 ਦੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

* (11) 20 ਫਰਵਰੀ 1964 ਦਾ ਆਰਡਰ cf ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4, ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਤੋਂ "ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ, 20 ਫਰਵਰੀ 1964, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 5 ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, (ਏ) ਲਈ *purpose* cf ਇਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂ (b) ਇਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਹੁਣ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, *ਘੁਲਾਰਨ ਨਬੀ ਦੇ ਕੇਸ* ਤੋਂ, ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ C ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਤ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ 3 ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਡੈਂਟ 3 ਕੋਲ ਜਵਾਬਦੇਹੀ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। , ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੋ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ 3 ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਧਾਰਾਂ ਕਾਰਨ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸੀ-ਜੇਅਰਰ, ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ, ਵੰਡ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪਰ *ਸਾਲਿਗ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ* ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ 1 ਅਤੇ 1 ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ। ਸਿਰਫ਼ ਅਨੁਚਿਤਤਾ ਜਾਂ ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ

Ajit Singh i>. Smt. Subaghan, etc. (Mehtar Singh, J.)

ਉਲਟ ਇਕਮਾਤਰ ਚੀਜ਼, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਰਣਜੀਤ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਥਿਤ ਸੁਧਾਰਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ। ਸਿੰਘ, ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਸ. ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲਿਗ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਜਾਂ ਕੀਮਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਰੈਸਪੋਂਡੈਂਟ 1 ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ. ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਇਸਲਈ, ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ 1943 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 50 ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ 4. ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਪਹੁੰਚ ਹੈ ਜੋ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ। ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਆਪਰੇਟਿਵ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਜੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 117, 17 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ।

(12) ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁਪਏ ਹੈ। 100/-।

■ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡੀ ਕੇ ਐਮ ਅਹਾਜ਼ਨ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

KSK

~ ~ ~

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ